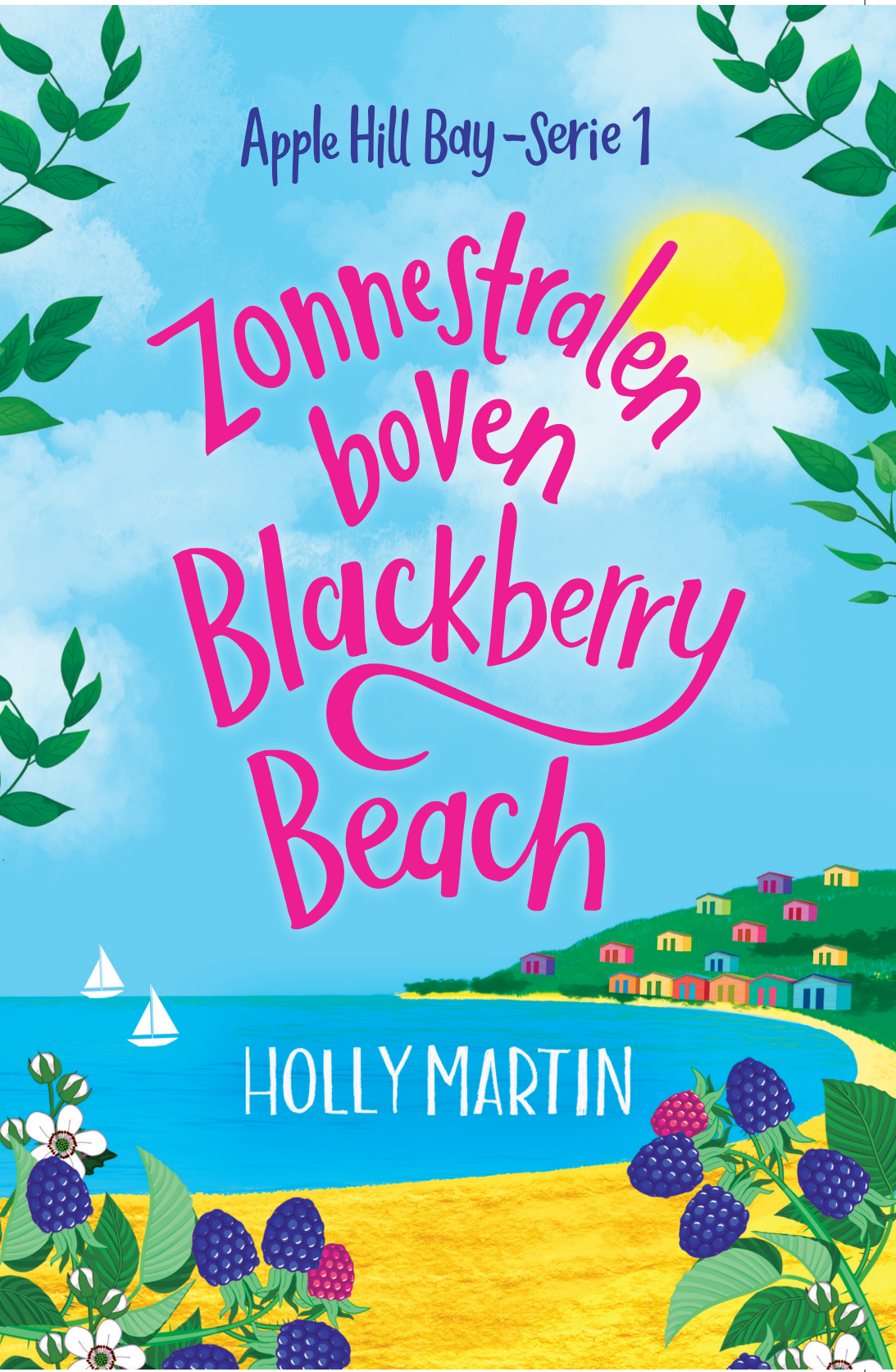

Apple Hill Bay - Serie 1

Zonnestralen
boven
Blackberry
Beach

HOLLY MARTIN

Zonnestralen boven Blackberry Beach

Holly Martin bij Zomer & Keuning

Hope Island-serie:

Lente in Blueberry Bay

Zomer op Buttercup Beach

Kerst in Mistletoe Cove

Wishing Wood-serie:

De bloesemboom vol dromen

De blauwereggen vol liefde

De kerstboom vol wensen

De zussen van Jewel Island-serie:

Het familiehotel van Sapphire Bay

Een gouden gloed over Ruby Falls

De zoete verleiding van Emerald Cove

Zonlicht op Crystal Sands

Mistletoe boven Moonstone Lake

Happiness-serie:

Het dorpje Happiness

Het geschenk van Happiness

Een zomer om van te dromen

1

Fern reed in haar gele Volkswagenbusje over de heuvel en zodra ze de glinsterende blauwe golven zag, verscheen er een glimlach om haar lippen. Ze had de zee pas op haar veertiende voor het eerst gezien, maar dit uitzicht op de drie stranden van Apple Hill Bay wist altijd een glimlach op haar gezicht te toveren. Hoewel ze met haar beste vriendin Ettie een paar jaar in het kustdorpje White Cliff Bay had gewoond, was dit altijd haar thuis gebleven. En nu woonde ze hier weer, want Ettie was getrouwd en uit het appartement getrokken dat ze gedeeld hadden. Het voelde heerlijk om terug te zijn.

Ze reed naar de vallei en parkeerde haar busje in de buurt van de tunnel naar Blackberry Beach, een van de drie stranden die samen Apple Hill Bay vormden.

Ze kon niet wachten om hier vandaag aan het werk te gaan. Nadat Fern voor een aantal mensen schilderijen op de muren van slaapkamers en tuinen had gemaakt, had haar moeder, Carrie, haar overgehaald om zichzelf officieel als muurschilderes in de markt te zetten. Vandaag begon ze met haar eerste klus voor haar onderneming The Big Picture.

Ze vond het heerlijk om te schilderen. Het onderwerp van haar kunstwerken deed er voor haar niet toe; dieren, dinosaurussen, superhelden, Disneyprinsessen, ze vond het allemaal geweldig om te doen. Jarenlang was schilderen haar manier

geweest om aan de werkelijkheid te ontsnappen, maar ze had nooit gedacht dat ze haar geld ermee kon verdienen.

Ze zou deze klus op de website kunnen zetten die haar broer Theo voor haar gemaakt had. En iedereen in het dorpje Apple Hill Bay en de andere dorpen in de buurt zou haar werk bij een bezoek aan Blackberry Beach zien, wat haar ongetwijfeld meer opdrachten zou opleveren. Er was alleen één probleem aan deze klus. Nou ja, eigenlijk twee. Het eerste was dat ze misschien niet betaald zou krijgen. Door de fantastische locatie van haar kunstwerk zou ze wel meer naamsbekendheid krijgen, wat erg positief was voor haar nieuwe bedrijf, maar de rekeningen natuurlijk niet betaalde.

Het was ongetwijfeld een van de redenen waarom ze deze klus had gekregen: een serieuze kunstenaar werkte nooit gratis en dus hadden er maar een paar mensen gesolliciteerd. Uit het handjevol sollicitanten had gemeenteraadslid Bishop er twee gekozen, en dat vormde probleem nummer twee. Fern zou het namelijk tegen een andere kunstenaar moeten opnemen om het prijzengeld van vijfduizend pond te winnen. Zij zou de linkerhelft van de tunnel beschilderen en Fletcher Harrison, wie hij ook was, zou de rechterhelft voor zijn rekening nemen. Het publiek zou vervolgens stemmen op hun favoriete werk door munten in kistjes naast de schilderijen te gooien. De winnaar van de Grote Muurschilderwedstrijd werd vrijdag bekendgemaakt en zou het geld op zijn rekening gestort krijgen.

Fern was vastbesloten om te winnen. Niet om het geld, hoewel ze de vijfduizend pond erg goed zou kunnen gebruiken, maar omdat het een enorme eer zou zijn om 'Winnaar van de Grote Muurschilderwedstrijd' op haar website te kunnen

zetten. De wedstrijd had weliswaar maar twee deelnemers, maar dat zou vast niet iedereen weten en de winst zou haar ongetwijfeld meer klussen opleveren.

Zodra Fern gehoord had dat ze het tegen Fletcher Harrison zou moeten opnemen, had ze hem gegoogeld. Ze had alleen niet kunnen vinden of hij een achtergrond in de kunst had. Op zijn website verkocht hij houten meubels en sieraden, maar nergens had ze gezien dat hij ook schilder was. Houtbewerking en kunst leken haar niet echt een goede combinatie. Dat iemand iets moois van hout kon maken, wilde niet automatisch zeggen dat hij ook goed zou kunnen schilderen. Stiekem hoopte ze dan ook dat hij dit puur voor het geld deed en zijn vaardigheden als kunstenaar op z'n minst beperkt zouden zijn.

Ze vulde haar trolley met verf, kwasten en ander gereedschap en begon de tunnel in te lopen. Deze doorgang naar het strand was in de Victoriaanse tijd gemaakt om kalksteen naar de nabijgelegen ovens te vervoeren. Mensen in de omgeving hadden de passage echter de bijnaam 'de Smokkelaarstunnel' gegeven, wat een stuk mysterieuzer klonk dan het was. De lange tunnel liep dwars door de rotsen heen en had verschillende delen en hoeken, wat hem alleen nog maar mysterieuzer en spannender maakte. Het voelde bijna alsof ze naar een andere wereld liep, maar ze had deze wandeling al talloze keren in haar leven gemaakt en wist dat er aan de andere kant een prachtige kleine baai lag. De tunnel en het strand waren vandaag en dinsdag gesloten voor publiek zodat ze hun schilderijen in alle rust konden afmaken.

Zij en Fletcher zouden in het laatste deel van de tunnel vlak bij het strand aan het werk gaan. Gisteravond was ze hiernaartoe gekomen om de muur alvast in de grondverf te

zetten, maar beide kanten van de tunnel bleken al wit te zijn geschilderd, waarschijnlijk ter voorbereiding op de wedstrijd.

Fern sloeg de laatste hoek om en zag dat een breedgeschouderde man al begonnen was met schilderen. Tot haar ergernis stond hij echter aan haar kant van de tunnel.

‘Je schildert de verkeerde kant,’ zei Fern toen ze iets dichterbij kwam.

Hij draaide zich naar haar toe, waardoor de zon in zijn zachte grijze ogen viel en zijn warme glimlach verlichtte. ‘Ah, dus jij bent Fern Lucas.’ Hij bood haar zijn enorme hand aan. ‘Ik ben Fletcher Harrison.’

Ze besepte pas hoe groot hij was toen ze vlak voor hem stond. Hij moest minstens twee meter lang zijn. Zelf was ze een meter zestig en hij was ruim een kop groter dan zij. Hij was ook erg breed en heel even vroeg ze zich af of hij wel door een normale deuropening paste. Hij was zo enorm dat hij bijna de hele tunnel in beslag nam. En hij had overal spieren. Zijn bovenbenen waren net boomstammen. Hij was prachtig, niet per se zoals een model, maar op een ruige manier die sommige vrouwen erg aantrekkelijk vonden. Dat gold echter zeker niet voor haar. Zij had geen enkele interesse in relaties.

Ze vond het dan ook erg vervelend dat ze een diep verlangen voelde vanbinnen toen hij haar de hand schudde, al had ze waarschijnlijk gewoon last van maagzuur of constipatie. Ze verlangde in ieder geval zeker niet naar een man zoals Fletcher Harrison. Of naar welke man dan ook. En al helemaal niet naar een man die niet eens simpele instructies kon opvolgen.

‘Leuk je te ontmoeten. Maar je schildert de verkeerde kant van de tunnel.’

Het leek haar beter om zich op haar werk te concentreren

dan op wat haar hart en buik deden nu hij zo dicht bij haar stond. Tot haar frustratie beseftte ze dat ze zijn hand nog steeds vasthield, als een of andere verliefde puber die haar tieneridool voor het eerst ontmoet. Ze trok haar vingers snel terug.

Tot haar verbazing had hij duidelijk ook iets gevoeld toen ze elkaar hadden aangeraakt. In zijn ogen zag ze opeens een lust die er eerder niet geweest was.

Hij schraapte zijn keel en wendde zijn blik tot het strand. ‘Volgens mij niet. Gemeenteraadslid Bishop zei dat we het deel van de tunnel moeten beschilderen dat het dichtst bij het strand ligt. Ze zei dat ik de rechterkant moet beschilderen en vanaf het strand gezien is dit de rechterkant.’

‘Ik moet de linkerkant beschilderen, maar ze bedoelde natuurlijk de linkerkant als je met je rug naar de parkeerplaats staat. Als mensen hier aankomen, arriveren ze immers vanaf die kant en niet vanaf het strand. Het lijkt me dan ook logischer dat dit mijn kant is en dat die van jou.’

Fletcher haalde zijn schouders op. ‘Ach, eigenlijk maakt het toch niet zoveel uit welke kant van de tunnel we beschilderen? We hebben allebei een helft, daar gaat het om. Ik kijk er erg naar uit om met je samen te werken.’

Hij kwam zo ontspannen op haar over, alsof niks hem ooit dwarszat. En dat was erg charmant. Ze voelde haar frustratie al snel wegebben.

‘Het is alleen niet echt de bedoeling dat we samenwerken. We zijn immers elkaars concurrenten,’ zei Fern.

‘Dat is waar, maar dat wil toch niet zeggen dat we elkaar de dood in hoeven te jagen?’

Ze glimlachte en voelde zich opeens een stuk rustiger. ‘Sorry, ik had je misschien niet meteen moeten bekritisieren.’

Ik ben nog maar net begonnen als muurschilderes en dit is mijn eerste echte klus. Ik wil graag een goede indruk maken om mijn bedrijf op de kaart te kunnen zetten. Het winnen van deze wedstrijd zou een enorme eer zijn die erg goed zou staan op mijn website. Dus ben ik erg gemotiveerd, maar ook zenuwachtig en...' Ze maakte haar zin niet af.

'En meer dan bereid om me de dood in te jagen,' zei Fletcher.

Ze grijnsde. 'Zoiets, ja.'

Hij wreef met zijn hand over zijn stoppels en opeens wilde zij precies hetzelfde doen. Zouden zijn wangen zacht of juist ruw aanvoelen?

'Als je echt een gevecht wilt, zullen we daar wel een vorm voor moeten vinden die mij ook een kans geeft om te winnen. Ik heb nog nooit een pistool of een zwaard gebruikt, en ook nog nooit fysiek met iemand gevochten. Ik zou niet eens weten hoe ik een goede klap moet uitdelen. Gezien je strijd-lustigheid lijkt jij daar een stuk meer ervaring mee te hebben.'

Fern lachte om het idee dat ze hem knock-out zou kunnen slaan. Hij was zo gespierd dat hij het waarschijnlijk niet eens zou voelen als ze hem een duw probeerde te geven.

'We zouden vechtstokken kunnen gebruiken?' stelde ze voor.

Hij begon te lachen, wat een heerlijk warm geluid was. Ze werd overspoeld door een golf van genegenheid voor hem.

'Nu wordt het pas echt menens. Maar volgens mij is het gebruikelijk dat degene die wordt uitgedaagd het wapen kiest, en thuis heb ik precies wat ik wil gebruiken. Zullen we hier vlak voor zonsopgang terugkomen zodat we dit voor eens en voor altijd kunnen uitvechten?'

Ze grijnsde hem toe. Zijn grenzeloze vrolijkheid werkte aanstekelijk.

‘Oké, maar ik waarschuw je alvast: ik neem wel mijn valse hond mee. Eén verkeerde beweging en hij likt je dood,’ zei Fern.

‘Daar zal ik rekening mee houden.’

‘Tot die tijd heb ik alleen een wedstrijd te winnen, dus begin ik maar snel met schilderen.’ Ze keek over zijn schouder naar wat hij tot nu toe geschilderd had. Dat bleek een vreemd soort krab met belachelijk grote ogen te zijn. Met uitgestrekte scharen liep hij naar de zee, waar hij op het punt stond een gruwelijke haai te verwonden. Zijn schildering deed haar denken aan een scène uit een stripboek, maar Fletcher had duidelijk meer talent dan ze had gehoopt. ‘Niet slecht.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Als kind tekende ik altijd graag. Ik schreef mijn eigen stripverhalen en verkocht ze op school aan andere kinderen.’

‘Doe je dat naast je timmerwerk nog steeds?’

‘Nee, ik ben geen kunstenaar. Ik teken en schilder eigenlijk alleen nog voor de lol, maar ik heb wat extra geld nodig voor mijn bedrijf. Wat leuk trouwens dat je me hebt gegoogeld.’

‘Ik wilde gewoon weten wie mijn concurrent is. Op je website staat niks over je kwaliteiten als schilder, dus hoopte ik je makkelijk te kunnen verslaan. Nu zie ik alleen dat ik ons duel vanavond zal moeten winnen om de winst te kunnen opstrijken.’

Hij grijnsde. ‘Ik heb jou ook gegoogeld. Je schilderijen zijn prachtig. Ik denk dat je je over mijn kwaliteiten als kunstenaar echt geen zorgen hoeft te maken. Al zal ik misschien wel wat speciale trucjes gebruiken om je alsnog te kunnen verslaan.’

Met een brede glimlach om haar lippen keek ze hem aan. Wat was hier in vredesnaam aan de hand?

‘Ik kan maar beter...’ Ze gebaarde naar de muur achter zich.

Hij knikte. ‘Ja, ik ook. Je kunt het beste aan de strandkant beginnen. De andere kant van de muur is nog een beetje vochtig, want ik heb de grondlaag pas gisteren aangebracht.’

Ze fronste verward. ‘Heb je mijn kant van de tunnel dan ook wit geschilderd?’

‘Nou... ja. Nadat mijn kant wit was, dacht ik dat ik die van jou net zo goed ook meteen kon doen.’

‘Dank je, dat is ontzettend aardig van je. Zelf ben je niet echt het type dat zijn tegenstander tijdens een wedstrijd de dood in jaagt, of wel?’

‘Nee. Ik bied mensen liever een helpende hand.’

‘Shit.’

‘Wat?’

‘Ik had niet verwacht dat je zo aardig zou zijn.’

‘O, wacht maar tot ons duel vanavond. Dan komt mijn gemene kant waarschijnlijk pas naar boven.’

Ze lachte. ‘Ik kijk er nu al naar uit.’

Fern dwong zichzelf zich om te draaien en aan haar schildering te beginnen. Toen ze een blik over haar schouder wierp, zag ze dat hij haar nog steeds in zich opnam alsof ze een puzzel was die hij probeerde op te lossen. Hij wendde snel zijn blik af en werkte verder aan zijn haai.

Ze probeerde de wilde vlinders in haar buik te verjagen, probeerde ze in een pot te stoppen en de deksel dicht te draaien, maar ze weigerden mee te werken.

Welkom in Apple Hill Bay, waar de zee sprankelt en romantiek bruist

Vanaf het moment dat kunstenaar Fern de kust van Apple Hill Bay zag, wist ze dat dit voor altijd de plek zou zijn die ze haar thuis zou noemen. Met haar hond Bones, haar gezellige strandhutje en haar bedrijf dat in populariteit stijgt, lijkt het leven perfect.

Wanneer ze bij een muurschilderwedstrijd Fletcher ontmoet, slaan de vonken direct over. Binnen een paar dagen zijn ze smoorverliefd, en binnen een paar weken kunnen ze geen toekomst zonder elkaar meer zien. Maar Fletcher heeft een geheim dat zijn toekomst met Fern in gevaar kan brengen. En wat hij niet weet, is dat zijn verleden op het punt staat hem in te halen ...

Bekende feelgoodauteur **Holly Martin** neemt je in het eerste deel van de Apple Hill Bay-serie mee naar een prachtig Engels kustplaatsje. Zelf woont de fulltime schrijfster ook in een kleine cottage aan zee. Eerder verschenen van haar onder andere de succesvolle Jewel Island- en Hope Island-series.

Z&K

ISBN 978 90 2055 712 1 NUR 302

9 789020 557121

www.zomerenkeuning.nl